

Κρασι καρνάδο όλονυχτίς
 τ'ἀχέϊλι σου μουστώνει,
 κι' ὄλο κι' ἀχνίζουν, — ἠλιόγνωμη
 μιὰ καρπεριά — οἱ γοφοί σου
 καὶ στέκει σου ροδομεστό
 τ' ὠραῖο κορμί,
 καθὼς φουσκώνουνε
 οἱ ἀνθοὶ οἱ κρυφοί σου.

Μανύλι βυσσυνὶ ὥσάν χαλκᾶς
 σοῦ σπάει στὸ μπράτσο
 τῆς καρδιάς τὸ χτύπο·
 καὶ σὰν μεσημερίσει,
 ταυρὶ πατεῖ σου τὴ κοιλιὰ
 ὀρθοκάπουλο
 τὸ νιόκορμο μεθύσι.

Μ Α Ρ Γ Ι Ο

Ὁ ἥλιος καίει μεσουρανὶς
 τὴν θερινὴν ἡμέρα
 καὶ τὰ τζιτζίκια ἀνάτρεμο
 κάνουν τὸ μεσημέρι,
 καὶ ἔγὼ ἀπαντέχω στέκοντας
 στὸν ἔλαιῶνα,
 τὴν ἠλιομέτωπη ὥρα
 ποῦ θὰ σὲ φέρει.

Μαργιό μου, πάλι σοῦ ἔθλιψα
 τὴ ρώγα τὴ κιχλιμπάρα,
 καὶ ὡς ροῦσο ρίφι τὸ αἷμά σου
 πηδικτὸ σκίρτησε στὴν κοιλιὰ σου,
 κι' ὡς μέρα φεύγεις πέρνωντας μαζί σου
 τὰ μάτιά μου,
 δυὸ ἀράπικες χάντρες
 μὲς τὰ βυζιά σου.